

Kronieken januari 2015

3 januari 2015, **de eerste viering van 2015 zonder Guido**, of is het toch mét Guido? Ignace trekt daar bij zijn verwelcoming terecht de aandacht op! Deze namiddag zijn de sterrenzingers gaan zingen voor de Damiaanactie, daar horen we zeker nog van!

Ook Mia die voorgaat wijst er op dat het de eerste viering is van het nieuwe jaar en ze stuurt ons allemaal een milde wens toe! Vandaag is er het Feest van de Openbaring, beter bekend als 'Driekoningen', alhoewel er nergens in de bijbel sprake is van koningen, alleen van magiërs of van wijzen, en zelfs die '3' is niet eens zeker!

Dat blijkt voldoende uit het evangelie (Matteüs 2, 1-12), dat bol staat van de symboliek en behoort tot de 'kindsheidsevangelies' die enkel te vinden zijn in het Matteüs- en het Lucasevangelie. Vermoedelijk deden die dat om een volledig Jezusverhaal te brengen, want zelf hadden ze dat niet meegemaakt! Daarom vinden we zoveel symboliek, die verwijzingen naar Jesaja en het oude Testament: Jezus was de door de profeten aangekondigde Messias. Enkele symbolen die opvallen zijn: de ster, de wijzen of de magiërs, de zoektocht en de geschenken. De wijzen merkten een ster op, die bij hen een vonk deed overslaan. Als dat bij ons gebeurt komen wij in beweging, kunnen wij een ster zijn voor elkaar! Dan kunnen wij op zoek gaan naar het geluk, naar vrede, naar gerechtigheid, naar het Licht, dat Jezus voor ons is. Wat vinden we: een pasgeboren kind in een kribbe, arm en kwetsbaar, aan wie we onze geschenken van aandacht, van respect, van voedsel of kledij, van vriendschap kunnen aanbieden.

In het Lucasevangelie gaat het over herders, in het Matteüsevangelie over wijzen uit het Oosten. Dat is niet zo toevallig omdat er in 55 na Chr. in Jeruzalem een zware woordenstrijd was tussen Petrus en Paulus. Deze laatste won het pleit, zodat iedereen Christen kon worden, wat dan ook de enorme uitbreiding van het christendom verklaart. Matteüs wil dus duidelijk maken dat het vreemdelingen waren die het kind vonden: iedereen is welkom in het christendom! Mia wenst ons tot slot een zinrijk feest van de Openbaring, waarmee we deze kersttijd afsluiten.

In een woorddienst passen de consecratiewoorden niet, dat wekt maar verwarring, maar dat komt doordat we het tafelgebed 140 bidden en zingen. In de bezinning (door An) bidden we om een ervaring van eens bewierookt te worden, om licht te zijn voor wie licht zoeken en om zo in harmonie te leven met onszelf. Wij hebben gedankt voor hen die gingen zingen voor de Damiaanactie, wij hebben gebeden voor de velen die graag bij ons waren geweest, voor Lou, Nicole, Aat, Bernard, ..., voor een jong gezin waar broertje en zusje niet goed begrijpen dat hun broertje van zeven ziek is, voor alle vluchtelingen, asielzoekers en aanspoelende mensen in Italië.

Daar zijn ze dan de Sterrenzingers met flinke begeleiding, een beetje ontgoocheld door gesloten of sluitende deuren, door niet goedgeefse mensen, maar toch: hun enthousiasme was er! We zingen met hen mee, ze halen toch veel hulp voor lepralijders op ...

Dan is er nieuwjaarsreceptie en zijn er kronen voor bonen in taarten! Bedankt voor wie al die broodjes klaarmaakte(n)!

Op **9/1 is er koorrepetitie**: een impressie van Ilse Spiloes: 'Omdat het de eerste repetitie van het nieuwe jaar was, kwam Fons met het briljante voorstel: 'Laat ons geen pauze nemen en gewoon vroeger stoppen zodat we naar aloude gewoonte een drink op het nieuwe jaar kunnen doen'. Daar kon iedereen zich uiteraard in vinden.

Om in te zingen repeteerden we de liederen die de volgende dag in de viering aan bod zouden komen. Vervolgens namen we de draad op waar we vóór Kerstmis gebleven waren en herhaalden we 'Jesus bleibet meine Freude'. Er was nog heel veel blijven hangen en samen met Leen die dwarsfluit speelde, werd het geheugen opgefrist. Nog een repetitie of twee en we kunnen dit uitvoeren. Tot slot hebben we 'Wie zijn leven' geprobeerd, maar daar zullen we best volgende repetitie nog eens de tanden in zetten, want dát lijkt lang geleden.' (bedankt Ilse!)

Ook de **Gevi, gemeenschapsviering van 10/1** moet ik missen, maar Bernadette, die al zoveel doet, stuurt mij toch de volgende impressie:

‘Vandaag de dag worden bij ons kinderen gedoopt kort na de geboorte. Het zijn de mama en de papa die daarvoor kiezen. Ook sommige van onze plechtige communicanten werden hier in Effata gedoopt door Guido. Vandaag lezen we in de Bijbel over het doopsel van Jezus. Toen liet men zich dopen in de Jordaan door Johannes de Doper (Marcus 1, 7-11). Jezus laat zich dopen als volwassene omdat dit toen de gewoonte was. De Joden lieten zich onderdompelen in stromend water om te herdenken dat hun voorvaderen ooit bevrijd geweest zijn uit Egypte. Zij trokken toen door de Rode Zee; daarom deden de Joden dat later ook. Jezus was een Jood, dus hij stapte mee in die traditie, een teken van bevrijding, een teken van horen bij een volk. Een doortocht van een oud naar een nieuw land. Toen Jezus zich liet dopen kwam daarbij ook de betekenis van: je leven omkeren, iets nieuws beginnen. Marcus vertelt na het verhaal van het doopsel, het verhaal van de bekeringen in de woestijn. Dat was voor Jezus een proefperiode om na te denken welke weg hij in zijn leven zou gaan. We weten nu dat dit niet zo’n eenvoudige weg was. Jezus daalde af naar de mensen aan de rand van de maatschappij, naar hen die niet van tel waren, naar zieken en zondaars. En wij dan?

Wij hernieuwen elk jaar op Pasen onze doopbeloften. Wat betekent dat voor ons? We worden telkens weer ondergedompeld in Gods vriendschap. God vraagt of we zelf een stukje verlosser willen worden! God zegt ook tot ons: *“Mijn liefde voor jou is groot!”*. Helpen wij anderen uit lijden naar nieuw leven toe? Wij behoren tot een groep, een gemeenschap, wij staan er niet alleen voor! Laten wij samenwerken om de wereld rondom ons een beetje meer bewoonbaar te maken! Gedoopt zijn is een voortdurende uitnodiging en opdracht tot solidariteit met medemensen, tot delen van je tijd, je aandacht, om je talenten in te zetten voor Gods droom.

Het was een heel mooie stemmige viering, met liederen, ondersteund door de viool van Dirk en de piano van Filip. Voorganger was pater Gaston en ikzelf verzorgde de homilie. Pater Frans was er en ook pater André en uit Congo was er pater Zéphyrin. Die sprak op het einde van de viering de gemeenschap toe om zijn medeleven te betuigen bij het plotse overlijden van Guido, maar ook om zijn waardering en zijn dankbaarheid uit te spreken over de manier waarop de Effatagemeenschap het werk van Guido verder zet.

Wij hebben gebeden voor het voorbije kapittel en de nieuwe provinciale raad, wij hebben gebeden voor de broer van pater Blaise die in Congo gestorven is en die een vrouw en een baby achterlaat. Wij hebben gebeden voor mensen die de voorbije week het slachtoffer werden van geweld, wij hebben gebeden voor een echtpaar dat deze week een zware beslissing moet nemen over hun ongeboren kind, we hebben gebeden voor een gezin met tien kinderen waarover deze week een zware uitspraak, wellicht over plaatsing van alle kinderen, moet gebeuren. Wij hebben gedankt voor allen die de voorbije weken hun steun en sympathie hebben betoond na een pijnlijk ongeval. Ben ik wel volledig?’

15/1 **Leesclub ‘Bijbel in Gewone Taal’**. Een niet zo grote groep, ingeleid door Henk (De Pue) die er enorm veel tijd in gestoken heeft om goed voorbereid te zijn en om allerhande teksten te vergelijken, kwestie van op de vraag te kunnen antwoorden: *“Wie heeft de samenstelling van de bijbel bepaald en wie is echt verantwoordelijk voor de keuze van de teksten?”*.

Ik ben Guido voor veel dingen dankbaar, ook voor zijn idee dat we allemaal mensen zijn met een stuk af, of zelfs gewoon een zak vol kruimels, maar zeker ook voor het feit dat hij ons dit boek heeft leren lezen! Een drempelverlagende, toegankelijke vertaling, vergeleken met de gangbare vertalingen (o.a. de Willibrord vertaling) die een zeer stroef Nederlands gebruiken en schrik hebben van de iets vrijere woordkeuze (zonder aan de grondtekst te wijzigen!).

Tot slot stelt Walter VW een aantal mogelijk te lezen boeken voor, de volgende leesclub is op 21 mei! Het gekozen boek is ‘Een weg van verstillig’ van dominicaan en theoloog Marcel Braekers, gestoeld op de gedachten van Meister Eckhart.

Henk stuurt ons achteraf nog een enorme documentatie op, over dit deels gelezen boek van de leesclub van vandaag, over het ontstaan en over de vertaling ervan. Wat een werk! Bedankt Henk!

17 januari is een drukke, belangrijke dag voor Effata.

Wie wil kan eerst naar **de meditatiegroep**. Een uittreksel uit meditatie 194: '(...) En dat spannende komt omdat we in een overgangstijd zitten. We nemen afscheid van de oude wereld van het hebben. Maar de nieuwe wereld is nog maar in fragmenten aanwezig. Die nieuwe wereld gaat over delen, samen zijn, geluk, meer met minder. Ik geloof dat die nieuwe wereld komen zal maar ben ook realistisch genoeg dat hij er nog niet is. In die tussentijd lijkt me de meditatie een kostbaar geschenk. God is voor mij als een jazzpianist die enkele schitterende thema's grandioos kan spelen. Het thema van de liefde, de vrede en de verbondenheid zitten in zijn vingers. Maar hij heeft een publiek nodig en zijn concert komt maar tot kracht in de interactie van zijn publiek. God weet zelf niet waar hij zal uitkomen. Elk concert dat hij met ons speelt heeft telkens een nieuwe onverwachte uitkomst. Het is meteen mijn grote wens voor elk van ons dat we dit jaar veel van God zijn optredens zouden mogen mee beleven. (...)'

Daarna, vanaf 14.30 uur, zijn we **welkom om in de Effatazaal mee te denken over 'Guido had een droom'**. Na een inleiding van Tom V, om heel duidelijk te maken dat het vandaag niet gaat om het Clemensproject dat eerstdaags vorm zal beginnen krijgen, maar wel om de droom van Guido over 'zijn' Effata. Maar waarom wou Guido een gemeenschap? Ludwin maakt ons dat wat duidelijker: omdat Guido een visie had over het volk Gods op weg (zoals men dat in de eerste eeuwen bezag: alle gelovigen gelijkwaardig en allemaal verantwoordelijk voor hun gemeenschap). Omdat Guido hierbij het piramidaal systeem wilde doorbreken, zoals dat ook na het Tweede Vaticaans Concilie mogelijk werd. Omdat hij Effata zag als een laboratoriumplek, waar nieuwe dingen konden worden uitgetoet, waar een nieuwe wereld kon ontstaan. Omdat hij een gemeenschap zag als een plek waar je geraakt werd en zelf ook kon raken, een kus als ontmoetingsvorm, een droom voor een leerhuis. En tenslotte: Guido zag 'zijn' gemeenschap als plaats voor geloofscommunicatie. (Kan ik mij afvragen waarom ik naar Effata kom?)

Aangezien het de bedoeling is samen na te denken, en de groep té groot is, worden we in een viertal groepen van elk 15 à 20 mensen ingedeeld; elke groep wordt begeleid door enkele mensen van de stuurgroep. Een eerste groep spreekt over de liturgie en de vieringen, een tweede groep over alle activiteiten behalve over de liturgie en de vieringen (en dat zijn er veel!), een derde groep spreekt over een Effata dat interessant blijft voor jongeren, jonge gezinnen en mensen met een mentale beperking, een vierde en laatste groep spreekt over Effata al venster op de wereld. Van al deze gesprekken wordt géén onmiddellijke terugkoppeling verwacht naar de volledige groep, de gesprekken leiden zeker niet tot werkgroepen: het is de bedoeling de stuurgroep te informeren en de gemeenschap aan het woord te laten. Die terugkoppeling gebeurt zeer snel, de teksten van de 'post-its' rond Effatagemeenschap zijn al in ons bezit, hier enkele ideeën:

- gelijkgestemde, eenvoudige zielen, zonder te veel poeha naar de basis van het geloven en voor de gezelligheid, elkaar steunen in lief en leed.
- Je mag zijn wie je bent. Je bent altijd welkom. Je vindt hier een enorme steun bij moeilijke momenten. Je komt hier THUIS.
- Het woord dat 'eenvoudig' vertaald wordt.
- Om ne keer goed te lachen.
- Ontmoeting (ook zeker voor de jeugd) – rustpunt – boodschap – duiding, richting voor de komende week/weken.

En uit formulieren die rondgedeeld worden blijkt ook dat iedereen de kans krijgt zijn inzet kenbaar te maken ... De stuurgroep staat voor alle haalbare suggesties open!

Na het afsluiten van dit deel van de dag, met lied 135, 'Dat een nieuwe wereld komen zal', zijn er broodjes met hesp of kaas: op een lege maag kan je God niet dienen ...!

Het is zaterdag 17/1: **dus is er Effataviering!** Chrisje verwelkomt de gemeenschap en wij zingen als intredelielied: lied 6, 'De kracht' met de gitaar van Sylvie en de dwarsfluit van Lut. Dat lied zegt Frans C, die met pater Gaston voorgaat, heeft voor mij een speciale betekenis van trouw, hoop en verbondenheid. Het verwijst ook naar de vorige vergadering over het wezen van Effata: hoe verdiepen we ons geloof? Ook Jezus had een droom, zich laten kennen en bereid zijn de ander te leren kennen.

Het evangelie (Johannes 1, 35-42) spreekt over die droom, over de relatie met de leerlingen, hoe ze bij Jezus terechtkomen! De evangelist Johannes legt andere accenten dan de andere evangelisten. Het gaat niet over vissers, alles wordt bekeken door een andere bril. Johannes vertelt over de eerste leerlingen, over gewone mensen zoals ik en u, op zoek naar de Messias!

Johannes verwijst naar het Lam Gods, Simon Petrus gaat ook mee met zijn broer Andreas. Twee leerlingen vragen aan Jezus: "*Meester, waar logeert u?*". Jezus nodigt hen uit, stelt zich kwetsbaar op, haalt mensen binnen, haalt hen binnen in zijn intimiteit. Jezus geeft Simon Petrus een nieuwe naam: Kefas, dat is een vraag om relatie! Zo nu en dan hebben wij het nodig om iets te doen, om ons in te zetten. Jezus kent ons, hij kent onze sterkten en onze zwakten, hij waardeert ons en hij heeft ons lief en daarom zegt hij: "*Kom er bij!*".

Dan zijn er vragen: Horen we Jezus' roep 'Kom kijken! Wat vind je moeilijk, wat wil je horen' en horen we het 'Heb mij lief!', horen we het: 'Ik zie je graag!?' Gelukkig is er de kracht in ons, alleen kunnen we het niet!

Brood is een verzamelwoord voor alle duizend dingen die klein maar wonderkrachtig zijn ...

Daar helpt pater Gaston ons graag bij! "*Zoek je iets?*" herhaalt hij en leidt de voorbeden is: spreek je verlangen uit: danken voor al het mooie dat Guido in deze gemeenschap geplant heeft: vandaag stellen we vast welke prachtige vruchten er zijn! Wij bidden voor de slachtoffers van lepra en terreur én voor onze pater Guido die hier met ons is! Wij bidden voor een gestorven vrijwilliger van de Damiaanactie en voor de moeder van een gezin met drie kinderen die het moeilijk heeft. Wij danken voor deze viering en bidden voor hen, voor onze zieken, die er niet bij kunnen zijn. Laten we voortgaan op het spoor van Guido en verder gaan met Effata en onze gemeenschap.

Waarom zouden we hier eindigen: een gezellige babbel moet er toch ook zijn: plaats voor een traan én een lach ...

Op **de repetitie van 23/1** ben ik er niet. Ilse is ziek en wordt vervangen door Johan VH. Die ook alweer zijn uiterste best doet!

Ook op **de Effataviering van 24/1** ben ik er niet, maar Frans C heeft mij een impressie beloofd: 'Caië verwelkomt ons. Er is wat minder volk, het actieweekend van Damiaanactie zit daar zeker voor iets tussen.

Jezus kiest gewone mensen uit, geen Schriftgeleerden of notabelen. Ook wij worden geroepen. Jezus heeft geen HR-afdeling (*HR is Human Resource*) ingeschakeld om zijn leerlingen te selecteren. Het volstaat dat ze in hem geloven en hem willen volgen. Ook ons roept Hij. Moeten wij dan ook mensenvissers zijn? Misschien wel, maar niet om mensen te 'vangen', te verstrikken in onze netten, maar wel om ze op te vissen, te ondersteunen wanneer ze het moeilijk hebben, wanneer ze dreigen door de mazen van het net te vallen.

We moeten daarom niet zoals Petrus en Andreas alles laten vallen en onze familie verlaten, maar wel kijken hoe we Gods Koninkrijk, de Blijde Boodschap waar Jezus het altijd over heeft, kunnen vorm geven, bij de mensen die we kennen, maar ook verder dan dat, ook naar de mensen die verder af staan en we niet direct persoonlijk kennen.' (bedankt Frans!)

Henk en Ludwin gaan voor. Henk stelt vast dat de lezing van vandaag hetzelfde onderwerp als vorige week behandelt. Toen was het Johannes en nu Marcus, die vertelt over de roeping van de eerste leerlingen. Misschien omdat dit zo belangrijk is of wilden de samenstellers van het lectionarium het didactisch principe van de herhaling laten spelen? Of omdat we zouden beseffen dat ook alle mensen en niet alleen religieuzen door God 'geroepen' worden?

Voorbereiding van de Vasten en de paasdagen op 27/1. De 'paasdagen' zijn bij afwezigheid van pater Gaston later te bespreken. Voor de vasten is de rode draad: 'Vasten is: het leven bijkruiden!' en als lied na de communie zullen we elke week lied 184: 'Wie zijn leven niet wil geven, ...' zingen, en nadien een kaartje geven dat past bij de evangelielezing. Op Aswoensdag, met askruisje en gezalfde handen is het aandenken een kruidentuiltje! De deelthema's per week zijn: soberheid en eenvoud, stilte, verbondenheid en solidariteit, de Clemensdag, geloof. Zoals reeds aangehaald, wordt het Paasidee verder met pater Gaston afgewerkt.

Effataviering van 31/1. Evelyne verwelkomt de gemeenschap, kort en bondig, de pannenkoeken zijn al gebakken, licht moet er nog zijn! Vandaag is het Lichtmis, maar vooral het feest van de opdracht van Jezus in de tempel. Jezus was Jood en dus werd hij als eerstgeborene aan God opgedragen met een offer: zijn moeder Maria was Jodin en dus was er een reinigingsritueel. Maar het is ook Lichtmis, met een lange traditie van licht en wijding van kaarsen, verwijzend naar Jezus als licht der volkeren. Vermoedelijk is het puur toeval dat vandaag ook het Lichtfestival in Gent doorgaat? Vandaag sluiten we ook de Kerstperiode af!

Annette leest het evangelie: (Lucas 2, 22-40). Zonder Simeon en Hanna krijg je een doodgewoon verhaal van de opdracht van een Joods kind in de tempel. Maar Simeon en Hanna herkennen de Messias, de gezondene, de vervulling van hun hopen, verlangen, van hun verwachten. Voor Simeon en Hanna is de komst van Jezus een levensvervulling, het begin van een nieuwe wereld. Maar hoe kijken wij naar Jezus? Voor Guido was zijn geloof in Jezus groot. Toen hij in 2000 afscheid nam van een gezinsgroep dankte men hem met volgende woorden: *“Dankbaar voor je zuivere evangelische denkwijze en eerlijke benadering van de Bijbel, ..., en je groot Jezusgeloof”*. Wat is Jezus voor ons? Is hij het licht, de maatstaf der dingen, een levende, een vriend?

Dan hebben wij brood en wijn gedeeld en onze kinderen gezegend, en voor hen om bescherming gevraagd, dat ze trots mogen zijn, vreugde brengen en dankbaar zijn. Zij zijn gezegend in de naam van de Vader, van de zoon en de Heilige Geest. Als aandenken krijgen de kinderen een lichtje (in de vorm van een kip!).

Als ik thuiskom is een mail van Gerrit en Vivianne met een uitnodiging om **morgen** naar de viering voor 200 jaar Don Bosco vanuit de Don-Boscokapel Sint-Denijs-Westrem te kijken op VRT. In feite een vraag van terecht fiere grootouders met wat Zoé doet, maar een innige, mooi gezongen, viering: zo kan het dus toch ook, mét en voor mensen! Maar val niet weer in die versleten woorden ... Thema van de viering is 'lopend vuur', een boodschap: 'deze droom mag verder gaan, als een lopend vuur!' Bekend?

In februari (10/2) is er dialoogavond en op 17/2 koken met Sabine, het boek voor de leesclub is beschikbaar, in maart is er de Clemensdag in Bonn: Effata blijft heel actief, Guido wilde niets anders!

Wouter, zondag 1 februari 2015